

POGLAVLJE 1

DIANA

Sotona ponovno napada

Lipanj

Dvije kapljice vode pojave se na vrhu moga zrcala i počnu se polako utrkivati prema dnu. Kladim se sama sa sobom da će kapljica broj dva pobijediti jer je mrvicu veća. Sve ili ništa, točno? Ali dok ubrzava, naglo skrene ulijevo. Kapljica broj jedan nastavi ravno kliziti prema dolje i kapne na toaletni stolić u mojoj kupaonici.

Evo zašto se nikada ne kockam.

Dograbim krpnu da obrišem ostatak kondenzacije i ugledam svoj odraz u zrcalu. Grudi i ramena su mi ružičasti od užasno vruće vode. Nešto nije u redu s tušem, ali sam presiromašna da bih pozvala vodoinstalatera, a moj tata kaže da može doći k meni u Hastings tek kasnije ovog tjedna. Što znači da se još nekoliko dana moram tuširati vodom temperature lave, ako mi prije toga ne izgori koža.

Razmišljam da bi se, nakon što popravi tuš, tata možda mogao pozabaviti ladicom u kuhinjskom ormaru, koja se odjednom odbija otvoriti. A onda bi mogao otkriti zašto je ledomat u hladnjaku prestao raditi bez nekog objašnjivog razloga.

Biti kućevlasnik je iscrpljujuće. Pogotovo kad si potpuno nesposoban. Jesam li spomenula da je izvorni problem s mojim tušem bilo neprekidno kapanje vode iz mlaznice? Pokušala sam to srediti sama, gledajući video s uputama na internetu, i tako se mlaz vode iz tuša pretvorio u vulkan. Vodoinstalaterski poslovi po principu 'uradi sam' definitivno nisu za mene.

Okrenem se od zrcala skidajući mekani ružičasti ručnik s kuke na vratima i izađem iz zaparene kupaonice kako bih udahnula malo normalnog zraka u hodniku.

„Zamalo sam umrla unutra”, izvijestim Skipa kad uđem u dnevnu sobu, ovijajući ručnik oko sebe. Bacim pogled preko ovećeg potkrovnog prostora,

prema akvariju od osamdeset litara koji stoji uz zid na drugoj strani dnevnog boravka.

Debela zlatna ribica zuri u mene svojim mrtvačkim, uznemirujućim pogledom.

„Ne sviđa mi se to što ne možeš treptati”, kažem mu. „To mi je jezivo.”

On se ponovno zabulji u mene, a onda zamahne perajama i otpliva na drugi kraj akvarija. Trenutak poslije, skriva se iza pozlaćene škrinje s blagom, ne baš pretjerano uspješno. Kad sam u prodavaonici akvarijskih ribica pokazala prodavaču Skipovu sliku, rekao mi je da nikad nije vidio tako veliku zlatnu ribicu. Moja je ribica očito pretila. I pretiha za moj ukus. Ne vjerujem ljubimcima koji ne ispuštaju nikakve zvukove.

„Znaš što, Skipe? Jednog ćeš dana ti biti uzrujan zbog nečega, i umjesto da te tješim, i ja ću tebi okrenuti leđa i otplivati. Tako da se možeš slobodno zatvoriti u tu svoju debilnu gusarsku škrinju i ugušiti se.”

Mrzim ribe. Da sam mogla birati, ne bih bila vlasnica jedne od njih. Ta mi je grozna dužnost nametnuta nakon smrti moje tete, koja mi je oporučno ostavila svoju nagrađivanu, beskorisnu zlatnu ribicu. Izvršitelj oporuke je djelovao kao da jedva suspreže smijeh dok je naglas čitao taj dio našoj obitelji. Moj mlađi brat Thomas nije se ni potrudio obuzdati – prasnuo je u smijeh sve dok ga tata nije ošinio pogledom.

S pozitivne strane, akvarij je došao skupa sa stanom tete Jennifer, pa sam tako postala dvadesetjednogodišnja kućevlasnica. Nešto dobiješ, nešto izgubiš.

Voda iz tuša bila je toliko vruća da sada umirem od žeđi. Želim iskapiti cijelu bocu vode prije nego što se odjenem. Hodam bosa prema hladnjaku, ali se spotaknem jer mi odjednom zabruji mobitel na granitnom pultu i uplaši me. Poruka je od mogeg bivšeg.

PERCY: *Hej, hoćeš da se večeras nađemo i malo se podružimo? Slobodan sam nakon 8.*

Jok. Nisam zainteresirana. Ali, naravno, ne mogu biti tako izravna. Ja možda imam naglu narav, ali nisam bespotrebno nepristojna. Moram smisliti neki obziran način da ga otkantam.

Ovo nije prvi put da mi se javlja s prijedlogom da se „malo podružimo”. Za to sam vjerojatno ja kriva, budući da sam mu rekla kako možemo ostati prijatelji nakon prekida. Evo vam jedan savjet: *nikad* nemojte ponuditi bivšem da ostanete prijatelji ako to ne mislite ozbiljno. To je recept za katastrofu.

Ostavim mobitel na pultu i izvadim bocu vode iz hladnjaka. Pozabavit ću se Percyjevom porukom nakon što se odjenem.

Bacim praznu bocu u kantu za smeće ispod sudopera i začujem poznati mjauk kako odjekuje haustorom. Tanki zidovi moga stana nimalo ne blokiraju zvukove izvan ulaznih vrata. Čujem svaki korak, pa čak i tapkanje Lucynih šapica. Osim toga, ta vražja mačka nosi zvonce na svojoj ogrlici, koji oglašava svaki njezin pokret.

Progutam psovku, prožeta osjećajem dužnosti. Volim Priyu, svoju susjedu s donjeg kata, ali me njena hudinijevski nastrojena mačka izluđuje. Barem jednom tjedno, Lucy uspije neopaženo pobjeći iz svoga stana.

Čim otvorim ulazna vrata, predsoblje mi zapahne hladan zrak. Nastojim ignorirati naježenu kožu na svojim rukama kad bosim tabanom dotaknem hladne pločice ispred mogeg stana.

„Lucy?” dozivam je pjevnim glasom.

Znam da je moram dozivati bez trunčice frustracije u tonu glasa. Na najmanju naznaku bijesa, ta siva, dlakava loptica odjurit će dolje prema predvorju zgrade kao meteor koji leti prema Zemlji.

Meadow Hill, naš stambeni kompleks, nije poput drugih zgrada. To nije monstuozni neboder od pedeset katova, natrpan stotinama stanova. Umjesto toga, arhitekt koji ga je projektirao napravio je nešto slično primorskom odmaralištu, pa se kompleks sastoji od petnaest dvokatnica s po četiri stana. Vijugave pješačke staze povezuju sve zgrade, od kojih mnoge imaju pogled na bujni travnjak, teniske terene i bazen. Zadnji put kad se Lucy iskrala iz stana, moj drugi susjed s prvog kata, Niall, upravo se vraćao s posla. Lucy je iskoristila priliku i protrčala pokraj njega kroz otvorena vrata zgrade u potrazi za vječnom slobodom.

„Lucy?” ponovno je zazovem.

Sa stubišta se začuje zveckanje zvonca. Siva, prugasta mačka hrapavo zamjauče kad se pojavi na najgornjoj stubi. Sjedne, sva fina i pristojna, i prkosno zuri u mene.

Da, tu sam, provocira me. Što kaniš poduzeti po tom pitanju, kujo?

Polako kleknem kako bih bila bliže razini njezinih očiju. „Ti si vražja mačka”, kažem joj.

Ona me na trenutak proučava, zatim podigne šapu, staloženo je poliže i spusti je natrag na pločice.

„Ne šalim se. Ovamo te doveo Sotona osobno, ravno iz pakla. Priznaj – je li te poslao ovamo da me mučiš?”

„*Mijau*”, nadmeno odgovori ona. Ne trepćući.

Šokirano zinem u nju. Gadura je praktički to potvrdila!

Pužem naprijed na koljenima, držeći čvrsto rub ručnika. Nalazim se oko pola metra od nje kad odjednom, bez upozorenja, predvorjem odjeknu glasovi i koraci počnu tutnjati sa dna stubišta.

Lucy pojuri, doslovno skoči preko mojeg ramena kao slični skakač na mačjoj Olimpijadi. Pobjegne u moj stan kroz odškrinuta vrata, ostavljajući me tako zatečenu da zatetram prema naprijed. Instinktivno ispružim ruke ispred sebe da ne tresnem na pod, zbog čega ispustim ručnik.

Ručnik završi na podu točno kad me prekrije nečija sjena.

Iznenadeno vrisnem. Odjednom u mene zure tri hokejaša.

U *gol*u mene. Jer sam gola.

Jesam li već spomenula da sam gola?

„Dixonice, jesi dobro?” lijeno razvuče duboki, zadirkujući glas.

Ruke mi polete prema mojoj golotinji, ali imam samo dvije, a voljela bih prekriti najmanje tri područja.

„O, moj Bože, nemojte gledati”, naredim im i brzo podignem ručnik s poda.

Dečki doista odvrte poglede, što im služi na čast. Skočim na noge i brzo odvijem ručnik oko sebe. Od *svih* ljudi koji su me mogli zateći u ovako neugodnoj situaciji, to su baš *moral*i biti Shane Lindley i njegovi prijatelji. I što uopće oni rade ovdje...

Tada mi sine. O, ne.

Želudac mi se ispuni užasom od pogleda na Shaneove nasmiješene tamne oči. „*Ne*. To je danas?”

On mi uputi blistavi široki osmijeh, otkrivajući dva reda savršeno bijelih zubi. „O, da, to je danas.”

Sotona ponovno napada.

Shane se useljava u moju zgradu.

Srećom, ne k meni. Jer bi to bilo još užasnije. Ne bih nikada mogla dijeliti stan s takvim nadmenim seronjom. Već je dovoljno koma to što ćemo dijeliti kat. Shaneovi roditelji – zato što su bogati i očito vjeruju da je pretjerano razmazivanje djece odgojna metoda koja će od njih učiniti skromne odrasle osobe – svojem su nimalo skromnom sinu kupili stan pokraj mojega. Stan je bio prazan otkako je moja prijašnja susjeda Chandra otišla u mirovinu i odse-lila se u Maine kako bi bila bliže svojoj obitelji.

Moja najbolja prijateljica Gigi udana je za Rydera, Shaneovog najboljeg prijatelja, tako da me upozorila da će se Shane useliti negdje tijekom ovog tjedna. No bila bih joj zahvalna da mi je rekla točan dan i vrijeme. Ili da me

barem danas obavijestila porukom. Onda bih bila spremna i možda *ne* bih bila samo u ručniku. Definitivno ću se derati na nju zbog toga na današnjoj večeri.

„Ne brini se, nismo ništa vidjeli”, tješi me lice dečka iz susjedstva koje pripada Willu Larsenu.

„Ja sam ti vidio samo sise i jedan guz”, susretljivo kaže Beckett Dunne.

Ne znam bih li se nasmijala ili zastenjala. Savršena lica, australskog naglaska, valovite plave kose, Beckett je nenormalno seksi. Sve što izgovori zvuči šarmantno, dok bi iz nećijih drugih usta iste riječi zvučale ljigavo.

„Izbriši to iz sjećanja”, upozorim ga.

„Nemoguće”, odvrati on i namigne mi.

Vratim pogled na Shanea i moje dobro raspoloženje splasne. „Nije prekasno za prodaju”, kažem tonom punim nade.

Ali znam da je to samo divan san. On neće nikamo otići, pogotovo nakon što su njegovi roditelji vjerojatno uložili brdo novca u renoviranje ovog stana. Proteklih mjesec dana iz njegova su stana neprekidno dopirali zvukovi građevinskih radova. Siroti Niall s prvog kata imao je svakodnevne živčane slomove od zujanja električne bušilice. Taj čovjek je ekstremno alergičan na buku.

Pitam se kako je Shane preuredio svoj stan. Kladim se da ga je pretvorio u stereotipnu mušku jazbinu u skladu sa svojim ženskarskim ukusima.

I vjerujte, ja sam dobro upoznata s njegovim ukusima, jer uključuju (zasad, ali još brojim) dvije i pol članice mojeg navijačkog tima – pola zato što se s trećom samo ljubio. Svejedno, lik ih ore kao poljoprivrednik zemlju nakon žetve. Gigi mi je rekla da mu je lani slomljeno srce i da prvi put nakon cijele vječnosti nije u vezi. Kaže da nadoknađuje propušteno vrijeme. Ali to samo zvuči kao gomila izlika, a ja mislim da ženskari ne zaslužuju da ih opravdavamo. Oni su jednostavno rođeni s tim genom.

„Ne moraš navlačiti masku opake cure pred mojim dečkima”, kaže mi Shane. „Svi znaju da si zatreskana u mene.”

Posprdno frknem. „Mislim da si samo *ti* zatreskan u sebe.”

Iskreno, ne bi me čudilo da ovaj tip provodi sve svoje slobodno vrijeme izvan klizališta gledajući se u zrcalu. Poznato je da su hokejaši opsjednuti dvjema stvarima: hokejom i sobom. A Shane Lindley nije iznimka.

Neće me očarati njegova naočitost, iako je nedvojbeno jako lijep. Visok i zgodan. Širokih, senzualnih usta i crne kose ošišane na nulericu. Mišićavog, sportaškog tijela i s rupicama koje mu se pojave u obrazima kad god te pokuša

namamiti svojim drskim osmijehom. Ovog je poslijepodneva to isklesano tijelo odjeveno u kratke košarkaške hlače i crvenu pamučnu majicu koja dobro odgovara Shaneovom tamnijem tenu.

Kad opazim da Beckettove sive oči ponovno snimaju moje ručnikom omotano tijelo, namrštim se na njega. „Možeš zuriti koliko god želiš, no obećavam da ovaj ručnik neće opet skliznuti na pod.”

„Ali ako ipak sklizne, ja to radije ne bih propustio.” Zubi mu praktički blistaju pod fluorescentnom rasvjetom kad mi uputi svoj osmijeh fatalnog jebača.

„Je li ono tvoj stan?” upita Will pokazujući prema vratima iza mene.

„Nažalost.”

„Bokte. Kad je Gigi rekla da ćete vas dvoje biti susjedi, nisam znao da ste baš *susjedi*”, primijeti prebacujući pogled s mojih vrata na ona na dnu hodnika.

„Molim te, nemoj mi trljati sol u ranu”, progundam. Obratim se Shaneu: „Ako očekuješ svečanu dobrodošlicu, nemaš sreće. Moj novi cilj jest pronaći način da živim svoj život tako da nikad ne nalijećem na tebe.”

„Puno sreće s time.” Shaneove tamne oči nestašno svjetlucaju. „Jer je *moj* novi cilj postati tvoj najbolji prijatelj i provoditi svaki trenutak s tobom. E, da, ovaj vikend priređujem tulum. Trebali bismo ga zajednički organizirati. Ostaviti oba vrata otvorena i...”

„Ne.” Ubodem kažiprstom zrak. „Jok. Nema šanse. Štoviše, vas dvojica...” Smrknuto pogledam u Willa i Becketta. „Idite ga čekati u njegov stan. Lindley i ja moramo porazgovarati o pravilima ponašanja.”